

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' εσχάτην παιδικών περιοδικών σύγγραμματα, αληθείς παραχθόν εις την χώραν ημών διατηρείσας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Έσωτερικού	Έξωτερικού
Έτησία . . . . . δρ. 8.—	Έτησία . . . . . φρ. χρ. 10.—
Έξάμηνος 4,50	Έξάμηνος 5,50
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος . . . . . 3.—

Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Αι των Πρακτόρων Έσωτερ. Λ. 10. Έξωτερ.
Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου
τιμώνται έκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Όδός Εθνεπίκου δρ. 38, παρά τὸ Βαθράκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος Έν Αθήναις, 7 Μαΐου 1918 Έτος 38ον.—Άριθ. 23

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ', (Συνέχεια)

— Ναί, παιδί μου, ναί, αποκρίθηκε ο Καντινιώ. "Οι" αυτά θα γίνουν.

Ο Έρρικος έμεινε λίγες στιγμές σιωπηλός και συλλογισμένος βαθειά... Κ' εξαίνα ώρμηξε, στάθηκε μπροστά στον Καντινιώ και με μιὰ δύναμη, με μιὰ σαθερότητα, με μιὰ πεποίθησι, που ο δάσκαλός του δεν την έπερίμενε από ένα τόσο μικρό παιδί, έρώναζε:

— Κύριε Καντινιώ, ακούστε με: Την άπόδειξι αυτή, που χρειάζεται, καθώς μοι είπατε, για την αναθεώρησι της δίχης, θα την έχω!

Ο Καντινιώ δεν έτκέραθη καθόλου να γελήσει μ' αυτή την τόλμηρή διαβεβήσι. Μήπως ο μικρός ήθοποιός, μονάχος του, δεν ανέκαλιψε ως τώρα τόσα πράγματα και δεν άνάγκασε τον καικόβρογο να τραπή εις φυγήν; Καθόλου άπίθανο λοιπόν να εύρισκε και την άπίδειξι: που χρειαζέτο, τώρα μάλιστα

«Ο Άγκλάς, με φόβου, άρχισε να ρίχνη χαρτιά 'ς ένα μεγάλο χαρτοφυλάκιο...» (Σελ. 173, στ. α.)

που ήξερε με τί άνθρωπο είχε να κάμη.

Ο Έρρικος έδιάβαζε αυτές της σκέψεις στο έκφραστικό πρόσωπο του δασκάλου του κ' ήταν ευχαριστημένος που τον έβλεπε να έχη εμπιστοσύνη.

Άλλά σε λίγο τον άκουσε να του λέγη:

— Ο μόνος τρόπος για να πιασθή ο καικόβρογος, θα ήταν να τον παρακολουθήση κανείς βήμα προς βήμα. Άλλά τώρα που μάς τώτκασε; Ποίος ξέρει που πήγε; ποίος ξέρει με ποιο βικάρη, με ποιο τραίνο ταξιδεύει δλοένα;

— Νομίζετε λοιπόν ότι είνε άδύνατο να τον φθάσουμε; ρώτησε ο Έρρικος.

— Δεν λέει αυτό, έπιθύηρισε σκεπτικώς ο Καντινιώ.

— Ά, το ήξερα! έρώναζε με χαρά ο μικρός: δεν είσθε σεις άνθρωπος για να σας γελήσει ένας Άγκλάς! είσθε πιο έξυπνος από δέκα σαν κι' αυτόν!

Ο Καντινιώ κολακεύθηκε μ' αυτά τα λόγια και τόβαλε πείσμα να ξετροπώση τον δρακέτη. Άκράτητος τώρα μονολογούσε:

— Ποίν γυρίση στο σπίτι του, έκαμη την άπόφασιν να φύγη. Από το γραφείο του έφυγε κατ' ευθείαν. Στο γραφείο του λοιπόν θα ύπάρχη κανένα ίχνος, κανένα τεκμήριον, κατι τέλος πάντων που να μάς δείχνη τί δρόμο πήρε. Άλλά δεν πρέπει να χάσουμε στιγμή. Πρέπει να εισχωρήσωμε στο γραφείο του πριν μπη κανένας άλλος, πριν το σκουπίσουν ή το τακτοποιήσουν. Για να το βρούμε έτσι, όπως το άμισε.

— Τίποτ' εύκολώτερο! έρώναζε ο Έρρικος.

— Έ, τί; έκαμη ο Καντινιώ, που είχε ξεχάσει την παρουσία του μικρού. Τί είπες; Τίποτ' εύκολώτερο παρά να μπούμε στο γραφείο του Άγκλάς;

- Μά βέβαια;
- Άπόψε;
- Άπόψε!
- Καί πώς;

Ο μικρός εξηγήθηκε. Μιά μέρα, στο σπίτι του, είχε άκούση κάποια συνομιλία μεταξύ της αδελφής του και

«Ήταν μεσάνυχτα, όταν έβασαν στο μεγάλο σπίτι...» (Σελ. 181, στ. γ.)

του Άγκλάς. Η Λουίζα του παρεπονείτο, ότι όταν έπήγαινε στο Παρίσι, δεν είχε κανένα μέρος για να ξεκουράζεται, να περιμένη το τραίνο ή να γράψη κανένα γράμμα. Ο Άγκλάς τότε έδραλε από το μάτσο του δυο κλειδιά, της τὰ έδωσε και της είπε: «Είνα τα κλειδιά του γραφείου μου στην Ιατρική Ζωή. Κ' εγώ να μην είμαι εκεί, μπορείς να μπαίνης μ' αυτά.»

— Και που βρίσκονται τώρα αυτά τα κλειδιά; ρώτησε ο Καντινιώ.

— Σ' ένα συρτάρι του μπουφφέ, στην τραπεζαρία.

— Πήγαινε να τὰ φέρης.

Ο Έρρικος έτρεξε να έκτελέση αυτή τη διαταγή. Κι' όταν έγύρισε στο σπίτι του δασκάλου του, με τὰ κλειδιά στην τσέπη, ξεκίνησαν κ' οι δυο, για να κάμουν την έρευνα στο γραφείο του Άγκλάς.

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα, όταν έβασαν στο μεγάλο σπίτι, όπου είχε τὰ

γραφέα της ή Γατρική Ζωή.
Φθάνει να μας άρση νανεβούμε ο
θυρωρός! είπε με κάποιαν άνησυχία ο
Καντινιώ.

Εύτυχώς, ο θυρωρός, μισοξυπημένος
άπο το κουδούνισμα, τράβηξε τς σχοινί
της πόρτας και ξανάπεσε να κοιμηθή,
χωρίς να ρωτήσει ποιοι ήταν. Έτσι ά-
νεγόχλητοι, ο Καντινιώ κι ο Έρρίκος
άνέβηκαν, άνοιξαν με τς ένα κλειδί την

«Μ' αυτά όλα συνδυάζονται θαυμάσια!» (Σελ. 182, στ. β')

πόρτα του πρώτου πατώματος, προύχ-
ρησαν εις τς γραφείο του Άγγλίας, με
τα κερία που είχε πάρη μαζί του ο ή-
θοποιός, τς άνοιξαν με τς δεύτερο
κλειδί, μπήκαν μέσα κι άναψαν εύθους
τς ηλεκτρικό.

Είδαν τότε, ότι τς δωμάτιο εύρισκετο
σε μιά μεγάλη άκαταστασία.

— Χμ! έκαμε ο Καντινιώ εύχαρι-
στημένος ή άκαταστασία της φυγής.
Καλό σημάδι αυτό!

Στάθηκε μιά στιγμή, συλλογιζόμενος
άπο τς έπρεπε ναρχίση την έρευνά του,
και άμεινε τς έρθηκε. Κατά τς παρά-
δειγμα των μεγάλων άστυνομικών, που
τς είχε ιδή να εργάζωνται στς... θέα-
τρο, έπηγε κατ' εύθειαν στς τυποχαρ-
το, που ήταν επάνω στς τραπέζι, τρά-
βηξε τς πρώτο φύλλο, γεμάτο μελα-
νίες, τς έδιπλωσε και τς φύλαξε στην
τσέπη του. Έπειτα έγονάτισε μπροστά
στς καλάθι των άρχήτων, εξέτυλιξε
ένα ένα τς χαρτιά, που ήταν κουβαρια-
σμένα εκεί μέσα και τς κύτταξε με
προσοχή.

Η εργασία αυτή έδόσταξε άρκετή
ζωα και ο Έρρίκος άρχισε να κουρά-
ζεται με τς σιωπή του δασκάλου του,
που τς άπογοητευμένο του ύφους δέν του
έλεγε τίποτε καλό. Έσκέφθη τότε κάτι
να κάμη κι αυτός, κ' έπηγε να έξε-
τάση ένα σωρό άπο χαρτιά, που εύρί-
σκετο σε μιά άκρη τς γραφείου' αλλά
ο Καντινιώ τς έμποδισε.

— Μή, μικρό! τς εφώναζε μήν έγ-

γίγης τίποτα λέσθ!.. Άφισέ με έμένα!

Ο Έρρίκος ύπήκουσε. Έίχεν έλ-
κυσή έμωσ την προσοχή του κάποιο
φυλλάδιο, που ήταν άνοιχτό εκεί κοντά
στς σωρό και, σιγά-σιγά, τς έπηρε-
στά χέρια του χωρίς να τς κλείση.
Είδε τότε, ότι ήταν Όδηγς των Σι-
δοροδρόμων και, παρατηρήσας προσε-
κτικώτερα την άνοιχτή σελίδα, που
έγραφε άπο πάνω «Παρίσιοι - Χερσοδο-
ρον», άνακάλυψε μιά νυχιά,
που έσημάδευε την άναχώ-
ρησι ενός τραίνου, στς
ένδεκα και πενήντα, για
τς Χερσοδορο.

Δέν είπε τίποτα, για να
μήν ένοχλήση τς δασκάλο
του, που έντωματάς είχε
ξεχωρίση κι αυτός άπο τς
καλάθι τέσσαρα κομμάτια
χαρτί και προσπαθούσε τώρα
να τς συναρμολογήση. Κι'
όταν ή έργασία έτελείωσε,
ο ήθοποιός έβγαλε κραυγή
θριάμβου, γιατί είδε ότι τς
σχημένο εκείνο χαρτί ήταν
Δρομολόγιο μιάς Άγγλικής
Άτμοπλοίας, που έσημείωνε
της ήμέρας και τς ναύλους
της γραμμής Ριον-Ίανέιρον

- Σάντος - Μοντεβιδέον - Λαπλάτα.

Τότε μόνον ο Έρρίκος έβρινε, ότι
μπορούσε να τς άνακοινώση τς μικρή
άποκάλυψη που έκαμε πρό όλίγου.

— Μ' αυτά όλα συνδυάζονται θαυ-
μάσια! εφώναζε ο Καντινιώ. Κύτταξε
ή Άγγλική Άτμο-
πλοία Πάκεν και Σα,
που βρήκα εδώ τς δρο-
μολόγιο της, ξεκινά
άπο τς Χερσοδορο.
Δέν ύπάρχει λοιπόν
άμφιβολία, ότι ο κα-
κούργος επιβιβάεται
σίμερα τς πρωί, στς
δέκα, στς υπερωκεά-
νειο «Άραγωνία»...
— Για να πάη που;
— Χμ! αυτό δέν τς
ξέρουμε άκόμη...

Πραγματικώς, ήταν
δύσκολο να τς μαν-
τεύσουν. Που θς πή-
γαινε ο Άγγλίας; στη
Βραζιλία, στην Ού-
ρουγουάη; ή στην Άργεντινή; Γιατί τς
βαρκίο έπιανε 'ς άλλους αυτούς τς λι-
μένας.

Τότε ο Καντινιώ έσκέφθη να διαβάση
τς τυποχαρτο που είχε πάρη, και τς
έβαλε μπροστά τς καθρέπτη, που ήταν
επάνω άπο τς τζάκι. Δυστυχώς, τς
διάβασμα δέν ήταν καθόλου εύκολο,
γιατί τς τυποχαρτο εκείνο ήταν πολυ-
μεταχειρισμένο και τς αποτυπωμάτα τς

γραμμών, άπανωτά, άποτελούσαν
μουντζούρες άξεδιάλυτες. Έπιτέλους
ο Καντινιώ, με πολύν κόπο, κατέρ-
θωσε να ξεχωρίση τς όνομα τς
Κολέττας και τς όνομα της Κας Μο-
ρέιτυ και Σα.

— Νά, είπε, θάγραφε γράμμα για
την άδελφή του.

— Καλό να τς ξέρουμε κι' αυτό,
άποκρίθηκε ο Έρρίκος. Δέν την παίρ-
νει λοιπόν μαζί τς;
— Έτσι φαίνεται.

Άλλά σε μιά άκρη τς τυποχαρτου,
ο ήθοποιός άνακάλυψε και κάτι άλλο,
άκίνητο πς σπουδαίο. Ήταν μιά στήλη
άριθμών, μιά μικρή πρόσθεσι, αυτή:

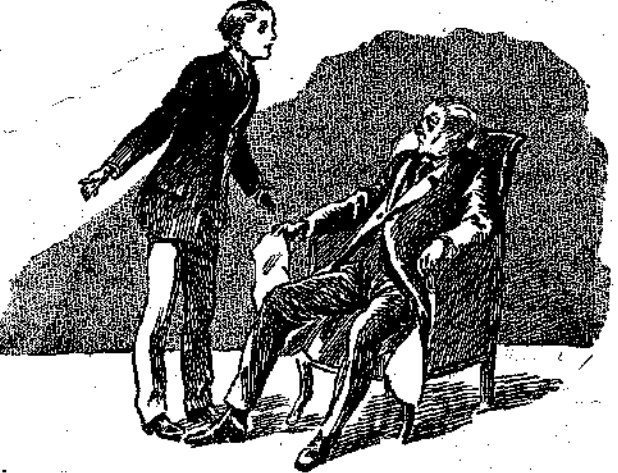
41,55
900
400
1341,55

Ο Καντινιώ έμεινε μιά στιγμή σκε-
πτικός μπροστά 'ς αυτούς τς άριθμούς.
Έπειτα κύτταξε τς Όδηγο των Σι-
δοροδρόμων και τς Δρομολόγιο της
Άγγλικής Έταιρείας κ' έξαφνά, με
τς θριαμβευτικό ύφος άνθρώπου που
έλυσε ένα πολύπλοκο πρόβλημα, γύρσε
στς Έρρίκο, που έστέκετο άφρονος κι'
άκίνητος, και τς είπε:

— Τώρα τς ξέρω όλα!

— Άλήθεια...
— Ναι... Ο Άγγλίας φεύγει για
τη Βραζιλία. Θά φθάση στς Ριον-Ί-
ανέιρο στη 18 Ίουνίου.

Κι' άφού διασκέδασε λίγο με την
εκπληξή, που έπροξένησαν αυτά τς λό-

«Απ' όλα λοιπόν ξέρετε σείς...» (Σελ. 183, στ. α')

για στς Έρρίκο, τς εφώησε πώς έ-
φθασε στς θετικό και βέβαιο σικέ-
ρασμα.

— Ίδού, τς είπε ο Άγγλίας, πρην
φύγη, έκαμε τς λογαριασμούς του. Τς
είσιτήριο τς σιδοροδρόμου, πρώτη θέ-
σις, άπο τς Παρίσι ως τς Χερσοδορο,
στοιχίζει φρ. 41,55. Νά ο άριθμός αυ-
τός στς τυποχαρτο, πρώτος-πρώτος
στη στήλη. Ο δεύτερος άριθμός, 900

φρ., είναι άκριβώς ή τιμή ενός άπλου
είσιτηρίου άπο τς Παρίσι ως τς Ριον-
Ίανέιρο, αλλά πρέπει να πληρώση κα-
νείς και άλλα 400, για καρπίνα. Νά,
αυτό ήταν! Βλέπεις τί εύκολο, παιδί
μου! Έπειτα, θς βεβαιωθώμε στην έν-
τέλεια άξριο, που θς πάω στς γραφεία
της Άτμοπλοιακής Έταιρείας και θς
ζητήσω κατάλογο των επιβατών. Νά
ίδη, ότι τς όνομά του θς ύπάρχη.

— Τς όνομα Άγγλίας; ρώτητε ο
Έρρίκος.

— Όχι! αλλά κόμης Ρουσόσκη,
γιατί μ' αυτό τς όνομα ο κλέπτης θς
κατέθεσε τς χρήματά του στς Βελγι-
κές Τράπεζες, άφού μ' αυτό τς είδαμε
γραμμένο και στς Όμιλο των Έρετων.

— Τί τέλειος άνακριτής! Άπ' όλα
λοιπόν ξέρετε σείς! εφώναζε μ' ένθου-
σιασμό ο Έρρίκος.

Ο Καντινιώ σήκωσε τς ώμους του
με προσποιητή μετριοφροσύνη και άπο-
κρίθηκε:

— Σου τς είπα, παιδί μου. Όταν
είνε κανείς άληθινός ήθοποιός, πρέπει
να ξέρη να παίξη κάθε ρόλο, τόσο στς
θέατρο, όσο και στη ζωή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Καινούργια περιπέτεια.

— Σου λέγω, ότι πρέπει να πάρη μαζί
του και φανέλλες!

— Μά, μαμμιά, άφού πηγαίνη σε χώ-
ρες θερμές;

— Άδιάφορο! Δέν μπορεί κανείς να
ταξιδεύση πευθενά χωρίς φανέλλες...

Άχ, παιδάκι μου! ποιος θς μς τς
λεγε, ότι θς 'ςτελνα μιά μέρα τόσο
μακριά!.. Τί δυστυχία να έχη κανείς
παιδί ήθοποιό! θς με πεθάνη αυτό, θς
μς κόψη τς μισή μου ζωή!.. Πήγαινε,
Λουίζα μου, να μς κάμης ένα καπέ
μς γάλα, αλλά γλυκό, πολύ γλυκό,
παιδί μου.

Έτσι θρηνηλογούσε ή άγαθή κυρία
Σομώ, ένθ έτοιμάζε τς ρούχα τς μι-
κρού Έρρίκου Δαλλινού, δεκαπέντε ήμέ-
ρες μετά την άναχώρησι τς Άγγλίας
για τς Ριον-Ίανέιρο.

Πόσα συνέβησαν στς διάστημα των
δύο αυτών εβδομάδων!

Ο Έρρίκος είχε καταφέρει τς Καν-
τινιώ να τς άρση να κυνηγήτη τς
γαμπρό του. Στην άρχή, ο γέρος έδι-
σασσε. Μπορούσε τς παιδί να κάμη ένα
τόσο μεγάλο ταξίδι; Άλλά ήταν παιδί
μς θέλησι και μ' έξυκνάδα μεγάλου.
Έπειτα είχε βρεθή και τς πρόπος, που
όικονομώσε θαυμάσια τς πράγματα.

Ο Καντινιώ είχαν άνακαλύψη κάποιον
ήθοποιό χωρίς εργασία, που διοργάνωνε
μιά μικρή κινηματογραφική επίχειρησι.
Θς έκεβιβάζετο με τς μικρό του θιασο
'ς ένα υπερωκεάνειο και θς έδινε παρα-
στάσεις κινηματογράφου μέσα στς πλοία,

κατά τς διάστημα τς ταξιδιού. Θς
έπαιρνε μερικές ταινίες στς διάφορες
πόλεις που θς έπεσκέατοντο. Και κα-
τόπιν, βλέποντας και κάνοντας. Στς
Ριον-Ίανέιρο μπορούσε να βρεθή κα-
νένας θεακράτης να τς μισθώση, είτε
για Κινηματογράφο, είτε για Θέατρο.

Ο Καντινιώ έπέτυχε να προσληφθή
στς μικρό αυτό θιασο και ο Έρρίκος.
Δέν ήταν βέβαια τς σούδαία δουλειά. Ο
μικρός έμωσ θς είχαν ένα έδηγο κ' ένα
προστάτη στς μεγάλο τς ταξίδι.

Άφού λοιπόν έσυμφώνησε με τς
Πασκαλέ—έτσι ώνομάζετο ή ήθοποιός
τς κινηματογράφου,— ο Έρρίκος ά-
νήγγειλε στς δικούς του, ότι θάρευγε
για την Άμερική.

Η κυρία Σομώ και ή Λουίζα άνησυ-
χούσαν τώρα πολύ για τς Άγγλίας, που
ύστερ' άπο τς τηλεγράφημά τς εκείνο,
δέν είχε δώση άλλο σημείο ζωής. Η
Λουίζα προκάντων έμάντευε ότι κάτι
φοβερό συνέβαινε. Η συγχές άδικαιολό-
γητες άπουσίες τς σύζυγου της, τς ύ-
φος τς άδελφού της και ή διπλωμα-
τική σιωπή τς Καντινιώ, την είχαν
προετοιμάση για την καινούργια συμ-
φορά που θς έσοπούσε στς κεφάλι της,
μολονοτι δέν ήξευρε άκόμη τί ήταν ά-
κριβώς...

(Έπειτα συνέχισα) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΣΩΩΝ

ΟΙ ΨΥΛΛΟΙ

(Συνέχεια και τέλος, ίδε σελ. 176.)

Ο Άγκορας είχε ξελατρώση. Ο
Άσπροούλης ήτο κατακουρασμένος.

— Όψ! έκαμε ο πρώτος, Μπράβο,
Άσπροούλη μου, σ' εύχαριστώ!

Τόσο μόνον;

— Και... και τς δώρο μου; ρώτητε
δειλώς ο δεύτερος. Τς έξασαες, Άγ-
κορά;

— Ποιό δώρο; είπεν ο Άγκορας,
κ' έκραυνοβόλησε μ' ένα βλέμμα τς
δυστυχισμένο Άσπροούλη.

— Δέν... δέν μς τς ύπεσκέθης;..

— Σου ύπεσκέθην τίποτα έγώ;

— Μου φάνηκε...

— Ά σου φάνηκε; έσάρκασεν ή
Άγκορας. Ά, ναι, ίσως έχεις δικαίον...

Ο Άσπροούλης άνέπνευσε.

— Στάσου, να τς δώρο σου!

Και αρπάζει ο κακός Άγκορας τς
βάζο, τς γεμάτο φύλλους, και... τς άνα-
ποδογυρίζει δια μιάς στην πλάτη τς
κακομοίρη τς Άσπροούλη.

Ο Άσπροούλης δέν έπεριμένε περι-
σότερο.

Φεύγει κι' άκόμη φεύγει, ένθ αισθά-
νεται φωτιές στς σώμα του, και ένθ
ο Άγκορας κυττάει γάμω και γελά
σάν τρελλάς, για τς έξυκνο παιχνιδι
πς είχε παίξη...

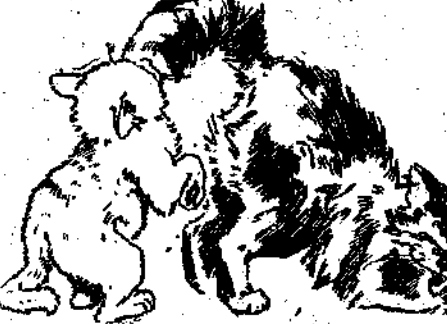

«Και έκραυνοβόλησε μ' ένα βλέμμα τς δυ-
σταχή Άσπροούλη!»

Τί άχαριστία! Τί μαύρη άχαριστία!..

— Δέν σου τάλεγα; είπε στς Άσ-
προούλη ή μαμμιά, που δέν είχε τς θάρ-
ρος να τς μαλώση, όταν τς είδε 'ς
αυτή την κατάσταση.

— Άχ! μαμμιά! είπεν ο Άσπροούλης,
ένθ έξύνετο κ' έκλαιγε άπελπισμένος.
Ποτέ δέν έπίστευα ότι ο Άγκορας θς ή-
ταν ένας τέτοιος... κακούργος... άπα-
τεών... άχαριστος! Μς έστειλες για ψι-
λί: κ' ά και ήρθα με περισότερα άπο ό, τι
μπορούσα να φαντασθώ...

«Τέλος πάντων ήλθε κι' αυτής ή σειρά...»

— Αυτό, παιδί μου, άποδεικνύει πρώτα
πρώτα, πώς πρέπει νακούη κανείς τς
μεγαλύτερό του, και έπειτα ότι ύπάρ-
χουν στς κόσμο κακά ζώα, όπως και
κακοί άνθρωποι, και ότι τς ζώα, όπως
και οι άνθρωποι, κρύπτουν κάποτε πολύ
κακά ένστικτα ύπο χαριέστατον έξωτε-
ρικόν...

Και άρχισε να κάμη στς γυίο της ή
κυρά - Κακινότριχη, ότι και αυτός
έκανε προτήτερα εις τς... «άκατεών».
(Παράφρασις) ΕΚΤΑΚΤΟΣ

«Στάσου! να τς δώρο σου!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια).

— Σκύβε, φίλε μου, σκύβε πολύ. Σούρου, καλλίτερα, κατά γης. Οι ληστές, αν παραμυνούν κάποιον να μās κτυπήσουν στα σκοτεινά, θα σκοπεύσουν βέβαια κατά συμπερασμόν, στο στήθος. Αλλά η σφαίρες τότε θα περάσουν άπάνω από τα κεφάλια μας. Σκύβε, φίλε μου, τύρου, όπως κ' εγώ.

Και ο Ουίλλιαμ Τάυλορ, με τὰ χέρια και με τὰ γόνατα, εξηκολούθει να προχωρή εις τὸ άγνωστον τῆς μυστηριώδους ἐκείνης κατοικίας.

— Κύριε προϊστάμενε, εἶπεν ἔξαφνα ὁ άστυνόμος τοῦ Ουεστμίνστερ. Ἔχω μαζί μου ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι. Αὐτὸ τὸ σκοτάδι δὲν ὑποφέρεται. Ἐπιτρέπεται νὰ τὸ ἀνάψω;

— Γιά τὸ νόημα τοῦ Θεοῦ! ἀπεκρίθη ὁ Τάυλορ. Αὐτὸ θὰ ἦταν ἀτοκτογία. Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ κἀνωμε οὔτε δέκα βήματα. Θὰ μās ἔδλεπαν ἀμέσως.

Και εἰς τὸ σκοτόσ, οἱ δύο ἄστυνομικοὶ ἐξηκολούθουν νὰ σύρωνται, νὰ ἔρπον, χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλῆ κανένας.

Ποῦ ἦσαν λοιπόν ὁ Σκυλοκέφαλος, ὁ Ράλεφ και οἱ ἄλλοι; Ποῖαν παγίδα ἔκρυβεν ἡ σιωπὴ και τὸ σκοτόσ ἐκείνου;

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ τὸ ἤξευρε. Και αὐτὸ ἠθέλησε νὰ εἴπῃ πρός ὀλίγου εἰς τὸν Ουίλλιαμ Τάυλορ.

Τὴν ὥραν ποῦ ἦτο κρυμμένος εἰς τὴν ἀποθήκην τῆς βίλλας, ὁ νεαρός ντέτεκτιβ εἶχεν ἀκούσῃ τοὺς κακούργους νὰ καταστρώνουν ὀλόκληρον σχέδιον με καταπακτάσ, κινητὰ δαπεδα και μυστικὰσ κλιμακὰσ.

Ὁ πολυπειρος, βλέπετε; Σκυλοκέφαλος ἐγνώριζε καλά, ὅτι ὅταν άστυνομικὸι εἰσέρχωνται νὰ ἐρευνήσουν εἰς ἕνα σπίτι, τοῦ ὁποῖου δὲν γνωρίζουν τὰ κατατόπια, ἐνεργοῦν πάντοτε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Τοποθετοῦν δηλαδὴ καμμιὰ δεκαρτὰ άστυφύλακας ἀπέξω, ὀλόγυρα, και ἄλλους τόσους ἐπὶ τῆς στέγῃς κατόπιν εἰσέρχονται οἱ προϊστάμενοι και ἀρχίζουν τὴν ἐρευναν ἀπὸ τὸ ὑπόγειον ὡς τὴν σοφίταν, δηλαδὴ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, φροντίζοντες ὀλοννὰ νὰ κλείουν ὀπισθέν των τὰ δωμάτια, τὰ ὁποῖα ἐπεσκέφθησαν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποῖους κυνηγοῦν οἱ άστυνομικοὶ, μὴ δυνάμενοι νὰ εῤύχουν ἀπὸ κάτω, ἀναβαίνουν ὀλοννὲν ὑψηλότερα, ἔως ὅπου συλλαβάνονται μοιραίως εἴτε εἰς τὴν σοφίταν, εἴτε εἰς τὴν στέγην.

Αὐτὴν τὴν τρόπον τὴν μέθοδον ἠκολούθει και ὁ ἀρχιστυνόμος Τάυλορ μετὰ τοῦ συντρόφου του, τοῦ άστυνόμου τοῦ Ουεστμίνστερ. Ὁ Σκυλοκέφαλος ὅμως εἶχε πάρῃ τὰ μέτρα του. Ἡ σοφίτα, ὅπου εἶχε καταφύγῃ με τοὺς ἄνθρώπους και ὅπου, με τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τῆς άστυνομίας, εἶχε μεταφέρῃ τὸν Μαρκήσιον Δερινὸ και τὸν κ. Ουίλλιαμ Χόλκερ, ἦτο ἐφειδιασμένη διὰ κινητοῦ πατώματος.

Με τὴν πίεσιν μόνον ἐνὸς ἠλεκτρικοῦ κομβίου, τὸ ἦμισυ αὐτοῦ τοῦ πατώματος θὰ ἠνοίγετο, θὰ ἐρευγεν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν άστυνομικῶν, και οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ θὰ ἐκρημνίζοντο εἰς τὸ κενόν!

Ἐν τούτοις ἐξηκολούθουν θαρραλέως τὴν ἐπισκεψίν των. Ἀφοῦ ἔκαμαν τὸν γύρον τῆς αὐλῆς, ὁ ἴδιος ὁ Τάυλορ ἐπῆρε τὸ ἠλεκτρικὸν φανάρι τοῦ συντρόφου του και, εἰτερχόμενος πρῶτος παντοῦ, ἐξηρσούντην ὀλον τὸ ὑπόγειον και τὸ ἰσόγειον.

Ἀνέβῃ κατόπιν, μετὰ τοῦ συντρόφου του, εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, τοῦ ὁποῖου ἐπεσκέφθη ὀλα τὰ δωμάτια, φροντίζων, ὅπως προεἶδεν ὁ Σκυλοκέφαλος, νὰ κλειδωνῇ μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν ὀλασ τὰς θύρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἡ ἐπέμβασις τῆς Νέλλης Χόλκερ.

Ἐν τῷ μεταξύ, τί ἔκαμαν ὁ Μωρίς Ζιλλάρ; Ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν τύχην του τὸν ἀρχιστυνόμον;

Ὅχι! ὁ εὐγενὴς νέος, μολοντί ὁ Τάυλορ τῷ ἔδειξε τόσην δυσπιστίαν, ἔσπαζε τῶρα τὸ κεφάλι του διὰ νὰ εὕρῃ τρόπον σωτηρίας.

Κ' ἔξαφνα ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του. Ὁ τρόπος εὐρέθη!

ἘΓρήγορα! ἐτυλλογίσθη ὁ φίλος μας γοήγορα, ὅσον εἶνε καιρός. Πρέπει, με κάθε θυσία, νὰ ἐμποδίσω τὸν Σίμωνα νὰνοίξῃ τὸ κινητὸ πάτωμα τῆς σοφίτας και γι' αὐτὸ ἕνας μόνον τρόπος ὑπάρχει: Νὰ κόψω τὰ ἠλεκτρικὰ σύρματα, μετὰ τὰ ὁποῖα λειτουργεῖ ἡ παγίς.

Ἐδὲν εἶνε ὅμως εὐκόλο νὰ φθάσω ὡς τὴ σοφίτα, ἀφοῦ τὸ σπίτι πολιορκη-

ται ἀπὸ παντοῦ, κ' ἄνεκανα τὴν τρέλλα νὰ πλησιάσω πάρα πολύ, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Τάυλορ, ποῦ βέβαια θὰ εἰδοποιήθησαν τῶρα περὶ τῆς παρουσίας μου, θὰ ἔσπευδαν νὰ μοῦ δέσουν τὰ χέρια. Μένει λοιπόν τὸ δικὸ μου σύστημα και θὰ ἰδοῦμε πῶς ποτὸ ἀξίζει...

Και ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ ἐσώθη διὰ τῆς φυγῆς, ἔμεινε κρυμμένος εἰς μίαν λόχμην, εἰς ἀπόστασιν διακοσίων περίπου μέτρων ἀπὸ τὴν βίλλαν, ἐξῆλθε τότε ἀπὸ τὴν κρύπτην του και ἐβάδισεν ἀποφασιστικὰς πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ Σκυλοκέφαλου.

Ἡτοιμάζετο νὰ ἐκτελέσῃ τὸ πλέον παράτελον, τὸ πλέον ἐπικίνδυνον, τὸ πλέον τρελλὸν σχέδιον, ποῦ ἔδλασθηκε ποτὲ εἰς τὸν νοῦν ἐνὸς ντέτεκτιβ. Και ὅμως ὁ ἦρωσ μας ἐπροχώρει μετὰ τὸ μετρίσμα εἰς τὰ χεῖλην. Ἐπρόκειτο νὰ σώσῃ δύο ἄνθρωποις ὑπάρξεισ ἐπρόκειτο ἐπίσης νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του ἄλλα δὲ αὐτὸ ὁ Μωρίς Ζιλλάρ δὲν ἔδειξε πεντάραν. Τὸ ἔθευρε ἄπλωσ ὡς ἔν ἀπὸ τὰ «μειονεκτήματα τοῦ ἐπαγγέλματος».

Ὁ Ουίλλιαμ Τάυλορ και ὁ άστυνόμος τοῦ Ουεστμίνστερ ἐξηκολούθουν τὰς ἐρεῦνας των και ἠτοιμάζοντο τῶρα νὰνοίξουν τὴν θύραν τῆς σοφίτας, ὅπου ἦσαν κρυμμένοι ὁ Σκυλοκέφαλος και οἱ σύντροφοί του, τῆς σοφίτας ἐκείνης, τῆς ὁποίας τὸ πάτωμα ἠμποροῦσε νὰ φύρῃ εἰς ὀρισμένην στιγμήν, διὰ νὰ κρημνισθοῦν οἱ άστυνομικοὶ ἀπ' ὀλον τὸ ὕψος τῆς βίλλας.

— Κύριε προϊστάμενε, ἐπιθύρσεν ὁ άστυνόμος τοῦ Ουεστμίνστερ. Φαίνεται ὅτι οἱ κακούργοι ἔδραπέτευσαν, πρὸ τῆς εἰσόδου μας εἰς τὴν βίλλαν, ἀπὸ και μίαν ὑπόγειον δίοδον. Ἐπεσκέφθημεν ὀλα τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ, χωρὶς νὰ παντήσωμε ψυχρῇ!

— Μένει ἀλόχη ἡ σοφίτα, ἀπεκρίθη ὁ Τάυλορ.

— Νὰ ἰδοῦμε! ὑπέλαβεν ὁ άστυνόμος, κυττάζων εἰς τὸ φῶσ τοῦ σκαριοῦ τὸ πιστόλι του.

— Ἀκούτε; ἔκαμαν ἔξαφνα ὁ ἀρχιστυνόμος. Ἐχεῖ πάνω μιλιοῦν!

— Ναί!.. ἀκούω... ἐπιθύρσεν ὁ ἄλλος. Εἶν' ἐκεῖ!

(Ἐπειτα συνέχεια) Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Αγαπητοί μου, ΠΟΘΕΤΩ, ὅτι τὸ σοσιαλιστικὸ Ἰδανικὸ, ὅπως σὰς τὸ παρονσάια με λίγα λόγια στὸ περασμένο φύλλο, — σὰς φάνηκε τότὸ μεγάλο, ὠραῖο, ὑψηλὸ, εὐγενικὸ, ὥστε θάπορῆσατε πῶς δὲν συμφωνοῦν εὐθὺς ἔλαιοι ἄνθρωποι, γιὰ νὰ τὸ πραγματοποιήσουν. Γιατί βέβαια, — θὰ συλλογισθῆκατε — δὲν εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον. Φθάνει νὰ τὸ θελήσουν ὀλοι, και γίνεται.

Ἀλήθεια, τί ὠραῖο θὰ ἦταν νὰ μὴν ὑκάρχουν πῶς τὸν κόσμο πτωχοὶ και πλούσιοι, δοῦλοι κ' ἐλεύθεροι, σοφοὶ κ' ἀγράμματοι δυστυχισμένοι κ' εὐτυχισμένοι, παρὰ ὀλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ εἶχαν ὅ,τι τοὺς χρειάζεται, με ὀλίγων ὠρῶν ἐργασία, και νὰ ἦταν ἴσοι, ὅμοιοι, ἐλεύθεροι, εὐχαριστιμένοι, εὐτυχισμένοι! Ὁ κόσμος δὲν θὰ γίνονταν τότε παράδεισος, εὐρανόσ... Και ὅμως δὲν εἶνε πολὺ εὐκόλο. Και ἀπέδειξε ὅτι δὲν ἔγινε ἀκόμη, μολοντί ἡ σοσιαλιστικὴ θεωρία πρωτοφάνηκεν στὴν Εὐρώπῃ ἔδω κ' ἑκατὸ χρόνια, — ἴσως και περισσότερα. Και καθὼς ἐνενοεῖτε, ἡ μεγάλη δυσκολία εἶνε νὰ πεισθοῦν οἱ ἄνθρωποι ἔς αὐτὰ, και προπάντων ἐκεῖνοι, ποῦ μετὰ τὸ σημερινὸ καθεστῶσ, εἶνε δυνατοὶ κ' εὐχαριστιμένοι. Γιατί οἱ ἄλλοι, οἱ πτωχοὶ, οἱ κουρασμένοι ἀπὸ τὴν ἐργασία, οἱ τσακισμένοι ἀπὸ τὴν πείνα και τὴν στέρησιν, οἱ μικροὶ κ' ἀδύνατοι τέλος πάντων ἄνθρωποι, ποῦ ἐλπίζουν ἔς ἕνα καλλίτερο μέλλον, πείθονται γρηγορώτερα...

Φυσικὰ ὁ πλούσιος σήμερα, ὁ κεφαλαιούχος, συλλογίζεται: «Τί ἀνάγκη ἔχω ἐγώ; Καλὰ εἶμαι. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνω καλλίτερα. Γιά τοὺς ἄλλους; Δὲ με μέλει. Ἄς φροντίσουν νὰ πλουτήσουν κ' αὐτοὶ, ὅπως ἐφροντίσαν ἐγώ, ἡ ὁ πατέρας μου ποῦ μοῦ ἔρισε περιουσία.» Ὅλοι βέβαια δὲν εἶνε τόσο ἐγωῖστοι. Ὑπάρχουν και ἀνάμεσα στοὺς πλουσίους ἐκεῖνοι ποῦ λυποῦνται τοὺς πτωχοὺς. Ἀλλὰ εἶνε λίγοι. Οἱ ἄλλοι, ἀμελικοὶ ἔχθροὶ τοῦ Σοσιαλισμοῦ, ἀντιστέκονται μ' ὀλη τους τὴ δύναμι, — και δυστυχῶσ ἔχουν δύναμι μεγάλη.

Μὴ νομίζετε ὅμως, ὅτι τὸν πολεμοῦν μόνον οἱ πλούσιοι, οἱ κεφαλαιούχοι. Κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους, πολλοὶ δὲν πιστεύουν ἀκόμη στὸ σοσιαλιστικὸ Ἰδανικὸ. Τὸ νομίζουν χιμαιρικὸ. Φρονδοῦ, ὅτι εἶνε φυσικῶσ ἀδύνατον νὰ γίνουν ὀλοι οἱ ἄνθρωποι ἴσοι και ὅμοιοι, γιατί ἡ ἀνισότησ εἶνε στὴ φύσιν. Ἐκείνος ποῦ γεννιέται με περισσότερα και μεγαλύτερα προτερήματα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δὲν μπορεῖ, σὰς λέγουν, παρὰ νὰ γίνῃ πλουσιώτερος, δυνασιώτερος, εὐτυχέστερος. Φαίνεται ἀδικία, ἀλλὰ εἶνε δικαιοσύνη. Δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεῖς, ὅτι ἕνας Γκαίτε ἢ ἕνας Βίκτωρ Οὐγγῶ μπορεῖ νὰ ἔχη ὀσα κ' ἕνας βλάκας. Πάντα θὰ ἔχη περισσότερα. Και θάξινῃ περιουσία και στὰ παιδιὰ του ποῦ τὰγαπᾷ, γιατί εἶνε δικαιοσύμη του νὰ φροντίσῃ γιὰ τὰ παιδιὰ του. Ἐτσι, ἕνας ἄλλος, μιὰ μέρα, θὰ ἔχη πολλὰ, ἔστω κ' ἂν εἶνε βλάκας, μόνο και μόνο γιατί εἶχε πατέρα ἢ πάππο ἕνα Γκαίτε ἢ ἕνα Οὐγγῶ. Αὐτὸ γίνεται κ' αὐτὸ θὰ γίνετασ στὸν κόσμο πάντα.

Ἐπειτα σὰς λέγουν, ἡ ἰσότησ, κ' ἂν ἦταν δυνατό νὰ ἐπέλθῃ, θὰ ἔδλαπτε πολὺ τὴν ἀνθρωπότητα και τὸν πολιτισμό, γιατί θὰ ἔκανε νὰ λείψῃ ἡ ἀμίλλα ἐκείνη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ποῦ εἶνε ἡ αἰτία κάθε προῖδου. Ὅταν ἐγώ, π. χ. θὰ ἔχω ἕκ γενετῆς ἐξατραλισμένη τὴ ζωὴ μου, τὴν τροφὴν μου, τὴν κατοικία μου, γιατί θὰ σπᾶσω τὸ κεφάλι μου νὰ κάμω μιὰ ἐρεῦρεσ ἢ νὰ γράψω ἕνα ὠραῖο βιβλίον; Ὅθὰ κάνω μόνο τὴν ὀλιγώρησ ἐργασία ποῦ θὰ μοῦ ἐπιβέλλῃ τὸ Κράτος, και ὀθα διασκεδάσω ἔπειτα χωρὶς νὰ δίνω πεντάρια γιὰ τίποτα.

Ἄλλ' αὐτὰ και τὰ παρόμοια, κατὰ βάθος, δὲν εἶνε παρὰ σοφίσματα. Οἱ ἄνθρωποι θάρρησουν νὰ τὸ καταλάβουν. Ἄλλ' ὅμα τὸ καταλάβουν, ὅμα οἱ Σοσιαλισταὶ γίνονται μετὰ τὸν καιρὸ περισσότεροι, τὸ Ἰδανικὸ τους θὰ πραγματοποιηθῇ ἀμέσως και ἡ σημερινὴ κοινωνία θάλλῃξῃ μορφή. Πρὸς τὸ παρὲν, οἱ Σοσιαλισταὶ κάνουν προπαγάνδα, κατηχοῦν, φωτίζουν τὴν κόσμο κ' ἐλπίζουν πάντα στὸ μέλλον. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ἐτι πληθαίνουν ὀλοένα. Και σήμερα ἔχουν ἀρκετὴ δύναμι, ὥστε νὰ ἐπιβάλλωνται στὴς Κυβερνήσεις και νὰ τῆς ἀναγκάζουν νὰ φροντίζουν γιὰ τοὺς πτωχοὺς, γιὰ τοὺς ἐργάτας. Ἡ ἀπεργία εἶνε τὸ κυριώτερό τους ὄπλο. Ἐέρετε τί κακὸ γίνεται μετὰ τῆς ἀπεργίης στὴν Εὐρώπῃ. Κ' ἔδω ἀκόμη στὰς Ἀθήνας, ἔχουμε συχνὰ. Και γιὰ νὰ τὴν προλαβάνῃ ὅσο μπορεῖ τὸ Κράτος, κάνει νόμους ποῦ προστατεύουν τὸν ἐργάτη κατὰ τῆς πλεονεξίας τοῦ κεφαλαιούχου. Ἡ ἐργατικὴ λεγομένη νομοθεσία τῶν πῶς πολιτισμένων Κρατῶν τῆς Εὐρώπῃς και τῆς Ἀμερικῆς, χρεωστεῖται στὸ Σοσιαλισμό. Ὑπάρχουν σήμερα νόμοι, ὄγνωστοι ἄλλη φορὰ, ποῦ ὀρίζουν πόσες ὄρες μπορεῖ νὰ ἐργάζεται ὁ ἐργάτης, τὸ περισσότερο, τί ἡμερομισθίον μπορεῖ νὰ

παίρῃ, τὸ λιγώτερο, και ἀπὸ ποῖα ἡλικία μπορεῖ νὰ μπαῖνῃ ἔς ἐργασία. Παιδιά ἀγγλικά δὲν ἐπιτρέπεται κιά νὰ ἐργάζωνται. Και ὁ δικὸς μας νόμος περὶ Κυριακῆς Ἀργίας εἶνε ἕνας νόμος σοσιαλιστικὸς.

Ἐτσι, σιγά-σιγά, βελτιώνεται ἡ θέσις τοῦ ἐργάτου και μπαῖνουν ἐφαρμοσὶ στὴν πλεονεξία τῶν ἐπιταλλευτῶν. Κ' ἔτσι σιγά-σιγά, προοδεῖ ἡ σοσιαλιστικὴ ἰδέα. Μιὰ μέρα, μετὰ πολλὰ χρόνια, ἴσως θὰ νικήσῃ πέρα-πέρα. Και ἡ σημερινὴ κοινωνία θ' ἀλλοῖξῃ μορφή.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Βλέπε «Ὀδηγὸν Συνδιοουητοῦ» Κεφ. ΙΒ')

α) Μαθητὴ Εἰκῶν

Ἐϋρετε γιατί φαίνεται τότὸ χαρούμενος κ' εὐχαριστημένος; Γιατί ἄδειασε πρὸ ὀλίγου ὀλόκληρη μοποτίλλια κρσά.

Ἄλλὰ μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποῦ τὴν ἔκρυψε;

β) Παιρνω

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νεοφάδας τῶν Ἀνθένων

Table with 4 columns: NON, I, PO, MON and 4 rows: ΘΕ, ΚΡΙ, ΧΡΥ, ΟΝ, ΚΩΝ, ΣΑΝ, ΜΗ, ΔΟΝ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πῆνσ ἀνθένων.

γ) Διὰ τοὺς Ταλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρωτοῦ τῆς Πατριδοσ *ui - ai *e - *ie* - **a *ie - *ie*

Νὰναγνωσθῇ τὸ Ἐλλῆσοσύμφωνον τοῦτο.

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις —συνωδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, —συνωδεῖσονται ἀπαραίτητως ὑπὸ ἐνὸς μόνου δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσίου.

Ῥῶσεις τοῦ 21ου αἰῶνου

α.) Τὸ πρόσωπον τοῦ κυνηγοῦ σχηματίζεται εἰς τὸ ἐπάνω μέρος, πρᾶ τὴν δεξιὰν πλευρὰν τοῦ ἀγροφύλακος και φαίνεται, ἀνὴ πλευρὰ αὐτὴ γίνῃ βάσις. —β.) Ἐρρίκος, Ἀγκλάσ, Καντινιῶ, Μωρίς, Χόλκερ, Δερινῶ. —γ.) Χρόνος — ὄνος. —δ.) Noblesse oblige.

πολύ) Τάξιον (ελαβά εχρηστώ) Νηρηλιαν (όλα τὰ λυθάνω) άλλα εχρηστωμένην δὲν μπορῶ νὰ ἱκανοποιῶ ἄλλοις τὸς πι-
 διὰ). Μεταγωγικὴν Κορυφαίου (ελαβα λάθος) Τρελλὴν Κορυφαίου (εχρηστω-
 Ἔλληνα Ἀροπόδον (ελαβα, εχρηστω) Γεῖα τὴν Ἐλευθερίαν, Ἀνδριανὴν Πασιλιαν, Ἀ-
 φρησ Στόφρον, Τραγοῦδι τῆς Λεσερῆς, κτλ.
 Εἰς ὄσας ἐπιστολάς; ελαβα μετὰ τὴν 2αν
 Μαΐου, θάπαντῶσι εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 158ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων
 Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς
 26ης Ἰουλίου. Ἄλλα καὶ πρὸς τῆς
 προθεσμίας ταύτης, ἐπ' ὅσον δὲν θά
 ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

281. Δεξιόγραφος

Ἐκεῖ ποῦ ἐπὶ πέντε κοτὴν ὄρατον, τὸ πρῶν,
 Ἄνωτον μὲν μετὰ αὐτὸ ἐνδοχῆ μικρῆ.
 Κεῖ τότε εἰς ἔξαρτα, μετὰ θυμασὸν μέγαν.
 Ἔνας ἀρχαῖος νὰ φανῆ, ὁ πρόγονος τῶν Γάλλων.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀδδασ

282. Συλλαβογράφος

Ἐπίρρημα τὸ πρῶτον μου,
 Νῆσος τὸ δευτέρον μου
 Κεῖ βασιλεὺς Αἰθίοπας
 Εἶνε τὸ σύνολόν μου.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡραίδος τῆς Αἰεγῆς

283. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε ΟΥ καὶ βάλε Α,
 Γεῖα νὰ ἰδῆς ἔξαρτικῶς,
 Θεὸς ἀρχαῖος νὰ καθῆ
 Καὶ φιλόσοφος; νὰ θῆ.
 Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Α΄.

284. Ποιμικὴ Ἀντιστραμμένη

* * * + * * * = Μοῦσα
 * * * + * * * = Ὄρος τῆς Βαλκανικῆς
 * + * = Ἀντωννυμία
 + Οἱ σταυροὶ ἐπίσης ἀντωννυμία.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τροπαιοπόδου Ἀρκάδος

285. Ρόμβος

* * * * * = Σόφρονον.
 * * * * * = Ζῶον.
 * * * * * = Ποτόν.
 * * * * * = Ἀντωννυμία.
 * * * * * = Σόφρονον.

Καὶ καταθέτω; τὰ ἴδια.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πληρωμένου Ἡπειρωτοῦ

286. Ἐπιγραφή

Ν Ο Τ Υ Α Σ Υ
 Ο Ν Υ Χ Σ Ι Α
 Α Τ Π Σ Ι
 Λ Α Π Μ Ν
 Ο Τ Ν Α

Τῆς ἐπιγραφῆς; ὡ λῦται,
 Ἡ ἀνάγκαις; ζητεῖται.

287—291. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀναλλαγῆ ἐνδὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
 κάτωθι λέξεων δι' ἐνδὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
 τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνευ ἀνταγματισμοῦ,
 ἄλλαί τισαὶ λέξεις:

Κράσις, ἀγρός, ἄλις, Πάρος, ἑσπῆ.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερ Πατριδῶς

292. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Ὅλα αἱ κάτωθι ζητούμενα λέξεις ἀρχίζον
 ἀπὸ Κ. Τὸ δὲ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ
 δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ
 ὁὕτω καθέξῃ, ἀποτελοῦν σφραγιστὸν Μακεδόνικ.
 1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 2 Μοῦσα, 3, Βασι-
 λεύ; τῶν Θεσῶν, 4, Βασιλεὺς τῆς Ἀλβανίας, 5,
 Ἐγλημπητίας, 6, Τὸ πλοῖον τοῦ Νῆου, 7, Δη-
 μαγωγός.
 Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνδρονίκου Στ. Χρησιδίου

293. Φωνηεντόπιστον.

μπερ-τ-ον
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χάριτος

294. Γεῖφος

Χρο
 χρο χρο
 σοφ
 χρο χρο
 χρο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας

Παρόδραμον—Εἰς τὸν ὄντ' ἀρῶ. 280 Γρίφον
 τοῦ προηγουμένου φύλλου, εἰς τὸ μέσον τοῦ σχή-
 ματος; παραλήφθη ἕνα εἰς καὶ μία γραμμίτις.

Διαρθρώσθε λοιπὸν οὕτω:

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ 6ου καὶ 7ου φύλλου
 68. Ρωμολοία (Ρώμη, Λεῖα)—64. Ἄσκη Ἐάνθη
 —65. Μόναχον Μοναχός.

66 Σ 67. Σ Ο Λ Ο Ν
 Ο Θ Ω Ν
 Ν Λ Ω Τ
 Ν Ν
 Κ Ι Κ Ε Ρ Ω Ν
 Υ ἄ λ ε ω Ο 68. Τὸ ἐνδύω (ἐν,
 Ρ ἄ λ ε ω Μ 69. ΠΑΡ-
 Ο τ ρ μ ο Ο ΝΑΣΣΟΣ (Πᾶς),
 Σ Ε Ρ Ι Φ Ο Σ Ἀσχημος. Ρωμα-
 λέος; Νῆς, Ἀκροπόλιον, Σαφῆς, Σάκος, Ὀλον,
 Στερεῖον.—70. Ἔσο εὐπειθής.—71. Ἄσκηδεις
 ἀγεωμῆτρον εἰσάτω (μὲ δις - ἄγε - ο μὲ τρί -
 τ' - ὠς; εἰς ἴσο.)

72. Κρασοῦς (κράσι, οὐς).—73. Πυραμῖς
 (πύ, Ρᾶ, πυς).—74. Δορᾶ-βορᾶ.—75. Ἰοσ-Ἰον.
 76. Ε Α Η 77-81.—Διὲ τοῦ Α:

Ρ Ν Τ Χίλων, πόλις, τίλος,
 Μ Τ Σ Μῆλος.—82.
 Κ Α Β Α Ρ Ν Α 6+2: 4x6-10=0.
 Κ Ι Ι —83. ΟΡΑΤΙΟΣ -
 Ο Ο Ο ΑΡΧΥΤΑΣ (ὉΣι-
 ρις, Ἀρτιστοσί, ἌΤ-
 μός, ΤΥροῦ, ἸΧῶς, ὈΡος, ΣΑμος).—84.
 Πέρας ἐπιτελεῖ μὴ ἀποδεικνῶν.—85. Ἐπαίνει
 τὰ καλὰ (ἐπ' ἐν ἦτα κα λα.)

ΚΑΛΥΨΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλά-
 σσεως τοῦ 1915, κόκκινα
 με χρυσοὺς γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ
 χρυσοδέξουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τὸμον,
 εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
 Γραφεῖόν μας, Στέλλοντες δὲ καὶ ταχυ-
 δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάλλοντας τὸ ἀντί-
 τιμον, δραχμᾶς 1,75.

Λαρυγγικῶν, Ὀυτικῶν
 καὶ Ρινοφαρυγγικῶν νόσων

εἰδικὸς ἰατρός

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ἐν Εὐρώπῃ σπουδάζει ἐπὶ πολλὰ ἔτη, δέχεται ἐν
 τῇ Κλινικῇ του ἀπὸ 10—12 π.μ. καὶ 4—6 μ.μ.
 Πλάσις Ὀμονοίας καὶ ἑδῶς ἄδρον θα
 κρηνοπολιτικῶν νοσηρίων

Ἐξεδόθη:
 Γρηγορίου Ζενοπούλου
6 ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ
 [Τὸ μυστικὸν ἔργον τῆς Φωτεινῆς Σάντης]
 Τιμὰται δε. 3 καὶ ταχυδρομικῶς δε. 3,50
 Πᾶσα παραγγελία, διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιτα-
 γῆς, ἀπ' εὐθείας: κ. Γρ. Ζενοπούλου, 38
 ὁδὸς Εὐρυπιδίου, Ἀθήνας.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μετὰ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχείων
 λέξων 10; δια δὲ τοὺς συνδυασμούς μας λέξων 11
 μόνον] μετὰ χεῖρ ἀπὸ τοὺς διπλάσιον, καὶ
 μετὰ χεῖρ ἀπὸ τὸ τετράσιον. Ἐλάχιστος ὅρος
 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀλλοτρίως τῶν 15 κλη-
 ρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χροῖστος εἶναι
 χροσ, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαία ἢ
 κεφαλαία ἢ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχείων, ὅπου
 ἔστω ὡς 25 λέξεις ἀπλᾶ. Αἱ μὴ συνοδευόμενα
 ὑπὸ τοῦ ἐπιπέδου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

[15'—122]

Πόδες τῆς Πατριδῶς, εἴθε καλὰ! Σὲ ἀνα-
 μένομεν ἡμεῖς ἀπόγονε.—Κόρη τῶν Κυ-
 λιακῶν, Βουλγαροφάνος Ἐλλήν.

[15'—123]

Ἀνακλάσσω κέρτ-ποστάλ καὶ ἐπιστολάς πεντα-
 ἄχθον. Διπλοῦνται: Κλεφτοσάφιστος, Poste
 -restante, Κεῖμα (Ἐλάφος) Κύπρου.

[15'—124]

Βασιλεῖς Βουλγαροκτόνος, Δορελαῖ, Μπαρο-
 Βοσκωπινομένη Γαλανόλενη, δέχεσθε ἀναλ-
 λαγὴν cartes - postales ;

Πατρι; τῶν Ἡρώων

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
 ὅσον αἱ λύσεις, ἀδικητικῶς φυλλάδιον,
 ἐλήφθησαν ἀπὸ 27 Ἀπρ.—4 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Β. Κ. Χαροκόπος, Ν. Χαροκόπος,
 Θ. Χαροκόπος, Ἀγγελῶ Χαροκόπου, Παύλῳ
 Σαφῶ, Σ. Γ. Γλυκοπάνης, Κ. Σάρας, Π. Α.
 Ψάλλου, Γ. Α. Γαλλάνης, Αἰμιλία Ὀρ. Κα-
 τάρη, Κατίνα Γ. Μπαροπούλου, Ἰωάννα τοῦ Θε-
 νάτου Α. Π. Μαρῆς, Ἰωάννα Γ. Μπαρῆ, Β.
 Χ. Μαρῆς.

ΑΝΑΛΙΑΔΟΣ: Ἐνας χροῖς ἑοργραφῆν.

ΑΡΓΟΥΣ: Α. Δημόπουλος.

ΕΛΛΕΥΣΙΝΟΣ: Θ. Α. Μπαρῆς.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἀλ. Γ. Μπαροπούλου, Σπυρ.
 Γ. Μπαροπούλου Ἀχιλ. Α. Χρηστοῦ, Γ. Γ.
 Πατούνης.

ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ: Καλλιόπη Κουμανοῦ, Θεοφάνης
 Μοσφίτης (δὲ), Πάρις Παλῆς, Χρ. Ε. Ρεπάνης.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Στ. Β. Ρεπάνης, Ἰούδας Λεβῆς.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Σ. Γ. Γεωργιάδης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαρία Χ. Μουσανίου, Ἐλένη
 Χ. Προβλήτου, Ἀνδρ. Σ. Μαρῆς, Ἐλένη
 Βετ. Σ. Μαρῆς, Ἰφιγένεια Σ. Κάλου, Ἐλέ-
 νη Α. Αἰετῆ, Ἐλένη Γ. Μουσανίου, Κασάνθη
 Α. Μαρῆς, Πηνελόπη Α. Τσουκιά, Θεοφάνης
 Π. Γεωργίου, Μαρία Π. Βραχνά, Εὐφροσύνη Σ.
 Σουλιάτου, Μαρία Σ. Τίττα, Γαλιάνη, Α. Κυ-
 τούνη, Αικατερίνη Σ. Βραχνά, Εὐφροσύνη Ι.
 Κατένη, Π. Γεῖα, Α. Γ. Δεσφίλλης, Αἰδέττα Γ.
 Δεσφίλλης, Στ. Α. Κεφαλάς, Ἐλένη Ἀεροπόρου,
 Δημήτρα Σουρῆς, Σ. Χ. Κασοφῆς, Ἀνδρ. Χ.
 Κασοφῆς, Ἡρώ, Βασιλικὴ Σ. Ἀεμῆ.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Σουρῆς.

ΚΥΠΡΟΣ: Ν. Γ. Θεοφάνης.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοστέφης Βασιλῆς.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἀντωνία Βουτανῆ, Δ. Γ. Πα-
 παλιός, Η. Γ. Παπαλιός, Ἀντωνία Γ. Παπαλι-
 ού, Παρθενοπούλα Γ. Παπαλιός, Ὁδ. Παπαλιός,

ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ: Σταθός Β. Ροῦσος.

ΜΕΣΣΑΓΙΑΣ: Βασιλικὴ Α. Παπαδοπούλου.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Εὐάγ. Γ. Παπαδοπούλου, Α. Σ.
 Δημόπουλος.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἀνδριάντα Γ. Παπαδοπούλου, Π. Η.
 Εὐμοσφόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Σ. Μιχαῆλ, Α. Σ. Αγγου-
 δάκης, Ἐλένη Χ. Λοιδωρικιώτη, Ν. Κ. Κων-
 σταντινίδης, Ἐλ. Θ. Τηλέος, Α. Γ. Παρονα-
 κης, Α. Σ. Γεωργίου, Ὁδ. Α. Ραυτοπούλου, Α.
 Δ. Καλογιάννης, Γ. Ν. Αἰετός, Βασίλειος Θεο-
 πούλου, Γ. Ρ. Φολιάς, Α. Γ. Μπαλιαντῆς, Α. Γ.
 Μερκούρης, Χ. Α. Χαλδοῦλης, Ν. Γ. Μαρῆς,
 Κ. Π. Κασοφῆς.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Παπῆς.

ΡΥΦΙΟΥ: Α. Α. Ἀποστολάκης, Γεωργία Γ.
 Καλῆ, Α. Βασιλειάδης, Α. Βασιλειάδης, Ἀλκί-
 νος, ΣΥΡΟΥ: Θεοδώρα Μιχαῆλ, Μαρίνα Π. Κε-
 τριμαντῆ, Μάργα Α. Δασκῆς.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Χ. Κ. Λυμπεροπούλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνωτέρων τὰ ὄνοματα ἐπέδωκαν
 εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθησαν οἱ εἰς
 τῆσδε: ΠΑΝ. ΑΘ. ΨΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Ἀθή-
 ναις, ΘΕΟΔΩΡΑ Π. ΓΚΟΦΑ ἐν Κερκύρῃ, ΗΛΙΑΣ
 Γ. ΠΑΠΑΛΙΑΣ ἐν Δαυρείῳ καὶ ΔΗΜΗΤΡΟΣ
 ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ ἐν Παιραιῶσι οἱ ὅσοι ἐνεργήσαν
 διὰ τῆς μῆρας ἀπὸ τῆς Ἰουνίου.